

Ο Άνθρωπος Σκιά

ΚΟΝΤΙ ΜΑΚΦΕΪΝΤΕΝ

Ο Άνθρωπος Σκιά

Μετάφραση
ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΡΑΤΖΑΣ

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Στους γονείς μου, που με ενθάρρυναν να πάρω τον λιγότερο ταξιδεμένο δρόμο. Στην κόρη μου, που μου χάρισε το δώρο της πατρότητας. Στη σύζυγό μου, για την ακλόνητη πίστη της, την ατέλειωτη υποστήριξη, την αιώνια αγάπη της.

Τίτλος πρωτοτύπου:
Cody Mcfadyn, *Shadow Man*

1η έκδοση: Ιούλιος 2006
2η έκδοση: Φεβρουάριος 2017

Μετάφραση από τα αγγλικά: Λεωνίδα Καρατζάς
Επιμέλεια: Διδώ Κομεζάτου
Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

© 2006, Cody Mcfadyn
© 2005, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις Ωκεανίδα ΑΕ
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.27.341
e-mail: info@oceanida.gr
www.oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-795-7

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Θερμές ευχαριστίες στην Diane O'Connell για τις συμβουλές της και την ατέλειωτη ενθάρρυνσή της· στη Fredrica Friedman για την πολύτιμη βοήθειά της· στους Liza και Havis Dawson για τη σκληρή δουλειά που κάνανε για λογαριασμό μου, για τις συμβουλές τους και για χίλια δυο άλλα πράγματα στον Bill Massey, τον επιμελητή μου στους Bantam· στον Nick Sayers, τον επιμελητή μου στους Hodder· στην Chandler Crawford για την όπως πάντα εκπληκτική εκπροσώπησή μου· στη σύζυγό μου, στην οικογένειά μου και τους φίλους μου που στήριξαν την επιθυμία μου να γράψω. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στον Stephen King για το βιβλίο του *On Writing*. Βοήθησε το πέρασμά μου από τη σκέψη στη γραφή και συνετέλεσε στην πραγματοποίηση του έργου.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
ΟΝΕΙΡΑ ΚΑΙ ΣΚΙΕΣ

1

Βλέπω πάλι ένα απ' τα όνειρα. Είναι τρία όλα κι όλα τα δύο είναι όμορφα, το ένα τρομακτικό, αλλά όλα, όταν τελικά με ξυπνάνε, με κάνουν να τρέμω σαν το φύλο. Ολομόναχη.

Αυτό που βλέπω απόψε είναι για τον άντρα μου. Κι αν ήθελα να το περιγράψω, θα μπορούσα να πω ότι με φίλησε στο λαιμό και να σταματήσω εκεί. Απλά πράγματα. Αυτό όμως θα ήταν ψέμα, με την πιο ωμή έννοια του όρου.

Πιο αληθινό θα ήταν να έλεγα ότι ήθελα να με φιλήσει στο λαιμό, με κάθε κύτταρο του κορμιού μου, με κάθε ξαναμμένο εκατοστό του εαυτού μου, κι ότι όταν το έκανε, τα χείλη του ήταν χείλη αγγέλου σταλμένα από τον ουρανό σαν απάντηση στις πυρετικές μου προσευχές.

Ήμουν τότε δεκαεφτά χρόνων και το ίδιο κι εκείνος. Ήταν μια εποχή όπου δεν υπήρχε ούτε μέτρο ούτε μαυρίλα. Υπήρχε μόνο πάθος, κοφτές γωνίες κι ένα φως που έκαιγε τόσο πολύ που ζεματούσε την ψυχή.

Έγειρε προς το μέρος μου στο σκοτάδι του κινηματογράφου και (αχ, Θεέ μου!) δίστασε για μια μόνο στιγμή και (αχ, Θεέ μου!) βρέθηκα να ταλαντεύομαι στην άκρη ενός γκρεμού, αλλά έκανα την άνετη, και αχ, Θεέ μου! αχ, Θεέ μου! αχ, Θεέ μου! με φίλησε στο λαιμό και μ' έστειλε στον Παράδεισο και κατάλαβα, εκείνη τη στιγμή ακριβώς, ότι θα ήμουν μαζί του για πάντα.

Ήταν ο ένας και μοναδικός για μένα. Ξέρω ότι οι περισσότεροι άνθρωποι ποτέ δεν βρίσκουν τον έναν και μοναδικό. Διαβάζουν γι' αυτό, το ονειρεύονται, περιγελούν την ιδέα. Όμως εγώ βρήκα τον δικό μου, τον βρήκα όταν ήμουν δεκαεφτά χρόνων κι από τότε δεν τον άφησα ποτέ να φύγει, ούτε καν τη μέρα που πέθανε στην αγκαλιά μου, ούτε όταν ο θάνατος μου τον άρπαξε ενώ εγώ ούρλιαζα... Ούτε τώρα τον αφήνω.

Το όνομα του Θεού σήμερα είναι συνώνυμο με το βασανιστήριο: Αχ, Θεέ μου! Αχ, Θεέ μου! Αχ, Θεέ μου! – πόσο μου λείπει!

Ξυπνάω με το φάντασμα εκείνου του φιλιού πάνω στο κατκόκκινο απ' την ντροπή δεκαεφτάχρονο δέρμα μου και συνειδητοποιώ ότι δεν είμαι πια δεκαεφτά χρόνων και ότι εκείνος έχει πάψει πια να μεγαλώνει. Ο θάνατος τον έχει κρατήσει για πάντα στα τριάντα πέντε του. Για μένα θα είναι πάντα δεκαεφτά χρόνων και πάντα θα σκύβει και θα φιλάει απαλά το λαιμό μου εκείνη τη θεϊκή στιγμή.

Απλώνω το χέρι μου προς το μέρος του κρεβατιού όπου θα έπρεπε να κοιμάται και με διαπερνά ένας πόνος τόσο ξαφνικός, που για μια στιγμή χάνω το φως κι αρχίζω να προσεύχομαι τρέμοντας ολόκληρη, να προσεύχομαι να έρθει μια ώρα αρχύτερα ο θάνατος και να τελειώνει πια αυτό το βασανιστήριο. Όμως, φυσικά, συνεχίζω ν' ανασαίνω και σε λίγο ο πόνος καταλαγιάζει.

Νοσταλγώ όλα αυτά που μοιραζόμασταν. Και όχι μόνο τα καλά. Νοσταλγώ τα ελαττώματά του με τον ίδιο πόνο που νοσταλγώ τα όμορφα στοιχεία του. Μου λείπει η ανυπομονησία του, ο θυμός του. Μου λείπει η υπεροψία του, όταν μερικές φορές γινόμουν έξαλλη μαζί του. Μου λείπει ότι ποτέ δεν θυμόταν να βάλει βενζίνη στο αμάξι, αφήνοντάς το σχεδόν άδειο, όταν έπρεπε να φύγω του σκοτωμού.

Αυτό είναι, σκέφτομαι συχνά, που ποτέ δεν σου περνάει απ' το μυαλό, όταν προσπαθείς να καταλάβεις πώς μπορεί να σ' επηρεάσει η απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου. Ότι δεν θα σου λείπουν μόνο τα λουλούδια και τα φιλιό αλλά το σύνολο της κοι-

νής εμπειρίας. Σου λείπουν οι αποτυχίες και οι αναποδιές με την ίδια ένταση που σου λείπει η αγκαλιά τη νύχτα στο κρεβάτι. Θα ήθελα να ήταν εδώ τώρα και να τον φιλούσα. Θα ήθελα να ήταν εδώ τώρα και να τον απατάω. Ακόμα κι αυτό θα ήταν καλύτερο από την απουσία του.

Με ρωτούν μερικές φορές, όσοι έχουν το απαραίτητο κουράγιο, πώς είναι να χάνεις κάποιον που αγαπάς. Τους λέω ότι είναι σκληρό, και σταματάω εκεί.

Θα μπορούσα να τους πω ότι είναι σταύρωση για την καρδιά. Θα μπορούσα να τους πω ότι πολλές μέρες μετά ούρλιαζα ασταμάτητα ακόμα κι όταν περπατούσα στην πόλη, ακόμα και με το στόμα μου κλειστό, χωρίς να βγάζω τον παραμικρό ήχο. Θα μπορούσα να τους πω ότι βλέπω αυτό το όνειρο κάθε νύχτα, και ότι τον χάνω ξανά κάθε πρωί.

Όμως γιατί να τους χαλάσω τη μέρα; Γι' αυτό τους λέω μόνο ότι είναι σκληρό. Αυτό φαίνεται να τους ικανοποιεί.

Κι αυτό είναι μόνο ένα από τα όνειρα, που με κάνουν να πετάγομαι από το κρεβάτι τρέμοντας σύγκορμη.

Κοιτάζω το άδειο δωμάτιο και μετά γυρίζω προς τον καθρέφτη. Έχω καταλήξει να μισώ τους καθρέφτες. Θα έλεγε κανείς ότι αυτό είναι φυσιολογικό. Ότι όλοι το κάνουμε, βλέπουμε τον εαυτό μας κάτω από το μικροσκόπιο της αυτοανάλυσης και μελετάμε εξονυχιστικά τα ελαττώματά μας. Οι όμορφες γυναίκες αποκτούν ρυτιδούλες γύρω απ' τα μάτια, επειδή ψάχνουν με τόσο μεγάλη επιμονή να τις βρουν. Νεαρά κορίτσια με όμορφα μάτια και κορμιά να τα πιεις στο ποτήρι πλαντάζουν στο κλάμα, επειδή, κατά τη γνώμη τους, έχουν λάθος χρώμα μαλλιών ή επειδή νομίζουν ότι η μύτη τους είναι πολύ μεγάλη. Είναι η τιμή που πληρώνουμε όταν κρίνουμε τον εαυτό μας μέσα από τα μάτια των άλλων, είναι μία από τις κατάρες της ανθρώπινης φυλής. Και συμφωνώ.

Όμως οι περισσότεροι άνθρωποι, όταν κοιτάζονται στον καθρέφτη, δεν βλέπουν αυτό που βλέπω εγώ. Τι βλέπω;

Μια ακανόνιστη ουλή, γύρω στον έναν πόντο φαρδιά, που

αρχίζει στη μέση του μετώπου μου, στη ρίζα των μαλλιών. Κατεβαίνει ίσια κάτω, μετά κάνει μια τέλεια στροφή σαράντα πέντε μοιρών αριστερά. Δεν έχω αριστερό φρύδι· τη θέση του την έχει πάρει η ουλή. Διασχίζει τον κρόταφό μου και μετά ανακυκλώνεται τεμπέλικα προς το μάγουλό μου. Ανοίγει μετά δρόμο προς τη μύτη, όπου σκαρφαλώνει μέχρι τη ράχη για ν' αναδιπλωθεί και πάλι κόβοντας διαγώνια το αριστερό μου ρουθούνι και κατηφορίζοντας μέχρι το λαιμό για να καταλήξει στην κλείδα του ώμου.

Συγκλονιστικό θέαμα. Αν δεις μόνο το δεξί μου προφίλ, όλα φαίνονται φυσιολογικά. Για ν' αντιληφθείς τι συμβαίνει ακριβώς, πρέπει να μ' έχεις αφάς.

Όλοι οι άνθρωποι κοιτάζουν τον εαυτό τους στον καθρέφτη τουλάχιστον μία φορά τη μέρα ή βλέπουν την αντανάκλασή τους στα μάτια των άλλων. Και ξέρουν τι πρέπει να περιμένουν. Ξέρουν τι θα δουν εκείνοι, τι θα δουν οι άλλοι. Εγώ δεν βλέπω πια αυτό που περιμένω να δω. Το είδωλό μου είναι μια γυναίκα άγνωστη, κρυμμένη πίσω από ένα προσωπίο που δεν μπορεί ν' αφαιρεθεί.

Όταν στέκομαι γυμνή μπροστά στον καθρέφτη, όπως τώρα ας πούμε, βλέπω και τα υπόλοιπα. Έχω ένα... –πώς να το περιγράψω– ένα περιδέραιο από στρογγυλές ουλές μεγέθους πούρου που στολίζει το λαιμό μου από τον έναν ώμο ως τον άλλο. Μια άλλη σειρά από ουλές διασχίζει τα στήθη μου, κατηφορίζει στο στέρνο και στο στομάχι για να καταλήξει πάνω από το τριχωτό της ήβης μου.

Οι ουλές έχουν το μέγεθος του πούρου επειδή έγιναν με πούρο.

Αν τα παραβλέψεις όλα αυτά, η γενικότερη εικόνα δεν είναι άσχημη. Είμαι μικροκαμωμένη, το ύψος μου φτάνει το ένα πνήντα. Δεν είμαι κοκαλιάρρα, έχω καμπύλες εκεί που χρειάζεται. Ο άντρας μου έλεγε ότι έχω «αμαρτωλό» κορμί. Αν εξαίρεσουμε το μυαλό, την καρδιά και την ψυχή μου, έλεγε, με παντρεύτηκε για τις «μπουκίτσες του στήθους μου και το σφιχτοδεμένο κωλαράκι μου». Έχω μακριά, πυκνά, σκούρα, κατσαρά

μαλλιά που φτάνουν μέχρι εκεί που αρχίζει το εν λόγω κωλαράκι.

Τα λάτρευε κι αυτά.

Μου είναι πολύ δύσκολο να κοιτάξω πέρα απ' αυτές τις ουλές. Τις έχω δει εκατοντάδες φορές, μπορεί και χιλιάδες. Εξακολουθούν να είναι το μόνο που βλέπω κάθε φορά που κοιτάζομαι στον καθρέφτη.

Μου τις έκανε ο άνθρωπος που σκότωσε τον άντρα μου και την κόρη μου. Προτού τον σκοτώσω εγώ.

Νιώθω ένα κενό να εισβάλλει μέσα μου, καθώς τα σκέφτομαι όλα αυτά. Είναι τεράστιο, σκοτεινό και εντελώς πλαδαρό. Είναι σαν να βυθίζομαι σ' ένα μουδιασμένο ζελέ.

Δεν έχει σημασία όμως. Έχω συνηθίσει.

Αυτή είναι τώρα η ζωή μου.

Έχω κοιμηθεί το πολύ δέκα λεπτά και ξέρω ότι απόψε δεν πρόκειται να ξανακοιμηθώ.

Θυμάμαι μερικούς μήνες πριν που είχα ξυπνήσει μες στη νύχτα, όπως και τώρα. Ανάμεσα στις τρεισήμισι και τις έξι το πρωί. Είναι η ώρα που, αν τύχει να είσαι ζύπνιος, νομίζεις πως είσαι το μοναδικό ζωντανό πλάσμα πάνω στη γη. Είχα δει ένα από τα όνειρα, όπως πάντα, και ήξερα ότι δεν θα με ξανάπαιρνε ο ύπνος.

Φόρεσα ένα μπλουζάκι κι ένα παντελόνι γυμναστικής, ένα ζευγάρι παλιά αθλητικά παπούτσια και βγήκα στο δρόμο. Έτρεξα, έτρεξα, έτρεξα μες στη νύχτα... έτρεξα μέχρι που ένιωσα το κορμί μου να κολυμπάει στον ιδρώτα και τα ρούχα μου να γίνονται μούσκεμα, το ίδιο και τα παπούτσια, αλλά δεν σταμάτησα. Δεν έκανα συντήρηση δυνάμεων και η ανάσα μου έβγαινε κοφτή και βαριά. Ένιωθα στα πνευμόνια μου τη φρεσκάδα του πρωινού αέρα. Άρχισα να τρέχω γρηγορότερα, με τα πόδια και τους αγκώνες μου ν' ανεβοκατεβαίνουν σαν έμβολα, έτρεχα όσο πιο γρήγορα μπορούσα, απερίσκεπτα.

Κατέληξα μπροστά σ' ένα από τα χιλιάδες παντοπωλεία του Βάλει, να ξερνάω τα υγρά του άδειου στομαχιού μου στην άκρη του πεζοδρομίου. Κάνα-δυο άλλα φαντάσματα του πρωινού γύρισαν και με κοίταξαν και απέστρεψαν αμέσως το βλέμμα. Μόλις συνήλθα κάπως, σκούπισα το στόμα μου και μπήκα με φούρια στο κατάστημα.

«Ένα πακέτο τσιγάρα», είπα στον καταστηματάρχη, προσπαθώντας ακόμα να ελέγξω την αναπνοή μου.

Ήταν μεγαλύτερός μου, γύρω στα πενήντα, και μάλλον Ινδός.

«Τι μάρκα;»

Η ερώτηση με ξάφνιασε. Είχα χρόνια να καπνίσω. Κοίταξα τις σειρές με τα τσιγάρα πίσω του και το μάτι μου έπεσε στη μάρκα που κάποτε αγαπούσα, τα Μάλμπορο.

«Μάλμπορο. Κόκκινα».

Έπιασε το πακέτο και το χτύπησε στη μηχανή. Μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησα ότι φορούσα φόρμα και δεν είχα μαζί μου λεφτά. Αντί να ντραπώ, θύμωσα φυσικά με τον εαυτό μου.

«Ξέχασα το πορτοφόλι μου». Το είπα με το σαγόνι μου προτεταμένο, έτοιμη για καβγά, δείχνοντάς του ότι δεν θα περνούσε καλά αν δεν μου έδινε το πακέτο ή αν μ' έφερνε με οποιονδήποτε τρόπο σε δύσκολη θέση.

Με κοίταξε για μια στιγμή. Ήταν, φαντάζομαι, αυτό που οι συγγραφείς ονομάζουν «μια σιωπή γεμάτη νόημα». Εκείνος ήταν απόλυτα ήρεμος.

«Τρέχατε;» ρώτησε.

«Ναι... προσπαθώ να ξεπεράσω το θάνατο του άντρα μου. Είναι καλύτερο από την αυτοκτονία, έτσι νομίζω τουλάχιστον, χα χα!»

Οι λέξεις, έτσι όπως τις πρόφερα, ήχησαν παράταιρες στ' αυτιά μου. Λίγο στριγκές, λίγο βεβιασμένες. Δεν πρέπει να ήμουν εντελώς στα καλά μου. Όμως, αντί να εισπράξω την έκφραση της απέχθειας και της δυσφορίας που τόσο ήθελα να δω

στο πρόσωπό του εκείνη τη στιγμή, τα μάτια του μαλάκωσαν. Όχι από οίκτο αλλά από κατανόηση. Κούνησε το κεφάλι. Άπλωσε το χέρι και μου έδωσε το πακέτο.

«Η γυναίκα μου πέθανε στην Ινδία. Μια βδομάδα πριν ξεκινήσουμε για την Αμερική. Πάρτε τα τσιγάρα, θα πληρώσετε την επόμενη φορά».

Έμεινα για μια στιγμή αποσβολωμένη μπροστά του να τον κοιτάζω. Και ξαφνικά άρπαξα το πακέτο κι έφυγα από κει όσο πιο γρήγορα μπορούσα, προτού με πάρουν τα δάκρυα. Έφτασα στο σπίτι κλαίγοντας και κρατώντας σφιχτά στο χέρι το πακέτο.

Το μαγαζάκι αυτό δεν με βολεύει καθόλου στην πραγματικότητα, αλλά τώρα όταν θέλω ν' αγοράσω τσιγάρα δεν πηγαίνω πουθενά αλλού.

Ανακάθομαι στο κρεβάτι και χαμογελάω βλέποντας το πακέτο με τα τσιγάρα στο κομοδίνο. Σκέφτομαι εκείνο τον κύριο στο μαγαζί καθώς ανάβω τσιγάρο. Ένα μέρος του εαυτού μου αγαπάει αυτό τον ανθρωπάκο, όπως μπορεί κανείς ν' αγαπήσει μόνο έναν άγνωστο που του συμπαραστέκεται την ώρα που το έχει απόλυτη ανάγκη. Είναι μια βαθιά αγάπη, ένας πόνος στην καρδιά, και ξέρω ότι ακόμα κι αν δεν μάθω ποτέ το όνομά του, θα τον θυμάμαι μέχρι να πεθάνω.

Ρουφάω μέσα μου βαθιά τον καπνό και κοιτάζω την καύτρα του τσιγάρου να λάμπει κατακόκκινη μέσα στο σκοτάδι της κρεβατοκάμαρας. Αυτό τον κίνδυνο κρύβουν τα καταραμένα, σκέφτομαι. Και δεν εννοώ τον εθισμό στη νικοτίνη, αν και δεν πάει πίσω κι αυτός. Εννοώ ότι ορισμένες καταστάσεις είναι συνηφασμένες με το τσιγάρο. Νωρίς το πρωί μπροστά σ' ένα φλιτζάνι αχνιστό καφέ ή μια μοναχική νύχτα μέσα σ' ένα σπίτι γεμάτο φαντάσματα. Ξέρω ότι θα πρέπει πάλι να το κόψω, πριν προλάβει ν' ανοίξει λαγούμια μέσα μου, αλλά από την άλλη μεριά είμαι σίγουρη ότι δεν θα το κάνω. Είναι το μόνο που έχω αυτή τη στιγμή, υπόμνηση καλοσύνης, παρηγοριά και πηγή δύναμης, όλα συσκευασμένα στο ίδιο πακέτο.

Εκπνέω και βλέπω τον καπνό ν' ανεβαίνει, να παρασύρεται εδώ κι εκεί από μικρά ρεύματα αέρα, να αιωρείται και μετά να εξαφανίζεται. Σαν τη ζωή, σκέφτομαι. Η ζωή είναι καπνός, νέτος σκέτος, και όποιος σκέφτεται κάτι άλλο κοροϊδεύει τον εαυτό του. Αρκεί μια πνοή ανέμου για να σε παρασύρει μακριά και να σ' εξαφανίσει, αφήνοντας πίσω μόνο το άρωμα της ύπαρξής σου, θαμπές μισοσβησμένες αναμνήσεις.

Βήχω ξαφνικά γελώντας με όλους αυτούς τους συνειρμούς. Καπνίζω, η ζωή είναι καπνός και το όνομά μου είναι Σμόουκι, Σμόουκι Μπάρετ, από το *σμούουκ* που σημαίνει «καπνός». Αυτό είναι το πραγματικό μου όνομα, το όνομα που μου έδωσε η μητέρα μου επειδή πίστευε ότι «έχει ωραίο ήχο». Γελάω με τις σκέψεις μου μες στο σκοτάδι, μέσα στο άδειο σπίτι, και σκέφτομαι (όπως άπειρες άλλες φορές) πόσο παρανοϊκό ακούγεται το γέλιο όταν γελάς μόνος σου.

Αυτό μου δίνει κάτι να σκεφτώ για το επόμενο τρίωρο-τετράωρο. Την τρέλα μου εννοώ. Στο κάτω κάτω η αυριανή μέρα θα είναι αποφασιστική.

Είναι η μέρα που θα πρέπει ν' αποφασίσω αν θα γυρίσω στο πόστο μου στο FBI ή θα γυρίσω στο σπίτι, θα βάλω ένα περίστροφο στο στόμα μου και θα τινάξω τα μυαλά μου στον αέρα.

2

«Εξακολουθείς να βλέπεις τα τρία όνειρα;»

Αυτός είναι ένας απ' τους λόγους που εμπιστεύομαι τον ψυχίατρο που μ' έχει αναλάβει. Δεν παίζει παιχνίδια του μυαλού, δεν μασάει τα λόγια του ούτε προσπαθεί να μου τη φέρει ύπουλα. Μπαίνει κατευθείαν στο θέμα, επιτίθεται κατά μέτωπον. Μπορεί να γκρινιάζω και ν' αντιστέκομαι στις προσπάθειές του να γιατρέψει τις πληγές μου, αλλά σέβομαι τη μέθοδό του.

Πίτερ Χίλστεντ είναι το όνομά του και δεν θα μπορούσε ν' απέχει περισσότερο από το φροϊδικό στερεότυπο. Έχει ύψος σχεδόν ένα και ογδόντα, με σκούρα μαλλιά, πρόσωπο ηθοποιού του σινεμά κι ένα κορμί που με τράβηξε από την πρώτη στιγμή που τον είδα. Το πιο εντυπωσιακό πάνω του όμως είναι τα μάτια του. Ένα μπλε ηλεκτρικό που ποτέ δεν έχω ξαναδεί σε μελαχρινό άτομο.

Παρ' όλο που μοιάζει με μοντέλο, δεν μπορώ να φανταστώ τον εαυτό μου να συνδέεται συναισθηματικά μ' αυτό τον άνθρωπο. Όταν είσαι μαζί του, δεν σκέφτεσαι το σεξ. Σκέφτεσαι τον εαυτό σου. Είναι απ' αυτούς τους σπάνιους ανθρώπους που πραγματικά νοιάζονται για τους άλλους και, όταν είσαι μαζί του, δεν έχεις καμία αμφιβολία γι' αυτό. Δεν σου δίνει ποτέ την εντύπωση, όταν του μιλάς, ότι το μυαλό του τρέχει κάπου αλλού. Η προσοχή του είναι εκατό τα εκατό στραμμένη σ' εσένα. Σε κάνει να αισθάνεσαι ότι είσαι το μόνο πράγμα που έχει ση-

μασία μέσα στο μικρό γραφείο του. Αυτό για μένα αποκλείει οποιαδήποτε συναισθηματική σχέση με τον ωραίο ψυχίατρο. Όταν είσαι μαζί του, δεν τον βλέπεις σαν άντρα, αλλά σαν κάτι πολύ πιο πολύτιμο: σαν καθρέφτη της ψυχής.

«Τα γνωστά τρία όνειρα», απαντάω.

«Ποιο είδες χθες το βράδυ;»

Προσπαθώ να βολευτώ στην καρέκλα μου. Ξέρω ότι εκείνος το παρατηρεί κι αναρωτιέμαι πώς να το ερμηνεύει άραγε. Πάντα προσπαθώ να δω τι μπορεί να μου κρύβει ο άλλος. Η δύναμη της συνήθειας, βλέπεις.

«Το όνειρο με το φιλί του Ματ».

Κουνάει το κεφάλι του. «Μπόρεσες να κοιμηθείς μετά;»

«Όχι». Τον κοιτάζω βουβή, αλλά εκείνος περιμένει. Δεν έχω και μεγάλη όρεξη για κουβέντες σήμερα.

Ο δόκτωρ Χίλστεντ με κοιτάζει χαϊδεύοντας το σαγόνι του. Φαίνεται να ζυγιάζει κάτι με το μυαλό του, να είναι σε κάποιο σταυροδρόμι. Ξέρει ότι από τη στιγμή που θα κάνει την επιλογή του, δεν υπάρχει γυρισμός. Περνάει ένα ολόκληρο λεπτό πριν γείρει αργά πίσω στην πολυθρόνα του κι αναστενάζει βαθιά τρίβοντας με τα δύο δάχτυλα τη ράχη της μύτης του.

«Σμόουκι, το ξέρεις ότι οι συνάδελφοί μου δεν μ' έχουν και σε μεγάλη υπόληψη;»

Ξαφνιάζομαι μ' αυτό που λέει. Μου φαίνεται παράξενο και αυτό καθ' εαυτό το γεγονός, αλλά και το ότι μου το λέει. Καταφέρνω παρ' όλα αυτά να πω: «Ε... όχι. Δεν το ήξερα».

Χαμογελάει. «Και όμως, είναι αλήθεια. Οι επαγγελματικές μου απόψεις θεωρούνται αιρετικές. Βασικότερη ανάμεσά τους είναι η πεποίθηση ότι δεν έχουμε πραγματική επιστημονική λύση για τα προβλήματα του μυαλού».

Κι εγώ τώρα τι πρέπει να πω; Ο ψυχίατρός μου με διαβεβαιώνει ότι το επάγγελμα που διάλεξε δεν έχει να προτείνει καμία λύση για τα ψυχικά προβλήματα; Πολύ ενθαρρυντικό. «Καταλαβαίνω ότι αυτή η άποψη δεν πρέπει να είναι ιδιαίτερα δημοφιλής».

Είναι η καλύτερη απάντηση που μπορώ να βρω μέσα στην αμηχανία μου.

«Δεν θέλω να με παρεξηγήσεις. Μ' αυτό που σου είπα δεν εννοώ ότι το επάγγελμά μου δεν έχει καμία λύση για τα ψυχικά προβλήματα».

Αυτός, νομίζω, είναι ένας ακόμα λόγος για τον οποίο εμπιστεύομαι αυτό τον ψυχίατρο. Έχει ένα μυαλό που κόβει σαν μαχαίρι σε σημείο που να νομίζεις ότι έχει προφητικές ικανότητες. Εμένα αυτό δεν με τρομάζει. Το καταλαβαίνω – όλοι οι προικισμένοι ανακριτές έχουν αυτή την ικανότητα. Προβλέπουν την αντίδραση των άλλων σε όσα λένε.

«Όχι. Αυτό που εννοώ είναι το εξής: η επιστήμη είναι επιστήμη. Έχει αυτό που λέμε ακρίβεια. Η βαρύτητα σημαίνει ότι όταν σου φεύγει κάτι από τα χέρια, πέφτει πάντα προς τα κάτω. Δύο συν δύο μάς κάνουν πάντα τέσσερα. Η μη απόκλιση είναι η ουσία της επιστήμης».

Σκέφτομαι αυτό που μου λέει, κουνάω επιδοκιμαστικά το κεφάλι.

«Σε σύγκριση μ' αυτό, τι συμβαίνει με το δικό μου επάγγελμα;» Κάνει μια χαρακτηριστική χειρονομία. «Ποια είναι η προσέγγισή μας στα προβλήματα του μυαλού; Καμία σχέση με την επιστήμη. Τουλάχιστον όχι ακόμα. Δεν έχουμε φτάσει ακόμα στο δύο συν δύο. Αν είχε γίνει αυτό, τότε θ' αντιμετώπιζα με επιτυχία κάθε περιστατικό που περνάει αυτή την πόρτα. Θα ήξερα ότι αν ο ασθενής μου πάσχει από κατάθλιψη, θ' ακολουθήσω τα βήματα Α, Β, Γ και η κατάθλιψη θα εξαφανιστεί. Θα υπήρχαν σταθεροί και αναλλοίωτοι νόμοι κι αυτό θα ήταν επιστήμη». Μου χαρίζει ένα χαμόγελο αυτογνωσίας. Με αρκετή δόση θλίψης. «Όμως δεν αντιμετωπίζω όλα τα περιστατικά με επιτυχία. Ούτε καν τα μισά». Μένει για λίγο σιωπηλός, μετά κουνάει το κεφάλι. «Αυτό που κάνω, πώς να το πω; Επάγγελμα; Μπορεί. Επιστήμη πάντως όχι. Είναι μια σειρά από πράγματα που μπορείς να τα δοκιμάσεις. Τα περισσότερα έχουν δώσει θετικά αποτελέσματα πάνω από μία φορά

στο παρελθόν, άρα αξίζει τον κόπο να ξαναδοκιμαστούν. Κι αυτό είν' όλο. Εγώ βγήκα και το είπα δημόσια, γι' αυτό και... δεν είμαι ιδιαίτερα δημοφιλής ανάμεσα στους συναδέλφους μου».

Σκέφτομαι λιγάκι αυτό που μου λέει όση ώρα περιμένει. «Νομίζω ότι καταλαβαίνω γιατί», λέω. «Για πολλούς στην υπηρεσία μετράει περισσότερο το γόητρο παρά η αποτελεσματικότητα. Κάπως έτσι πρέπει να σκέφτονται και οι ψυχίατροι που δεν σας συμπαθούν».

Χαμογελάει ξανά, κάπως κουρασμένα αυτή τη φορά. «Πάντα στην καρδιά των πραγμάτων, Σμούουκι. Τουλάχιστον σε ό,τι δεν εμπλέκεσαι προσωπικά».

Νιώθω σαν να καρφώθηκε μαχαίρι στα σπλάχνα μου. Αυτή είναι η αγαπημένη τεχνική του δόκτορος Χίλστεντ, ξεκινώντας από κάτι φαινομενικά άσχετο, σου γυρίζει την ψυχή τα μέσα έξω με τον φυσικότερο τρόπο. Σαν αυτό τον πύραυλο που μου έριξε μόλις τώρα: Έχεις ένα μυαλό που κόβει σαν ξυράφι, Σμούουκι, ήθελε να μου πει, όμως δεν το χρησιμοποιείς για να λύσεις τα δικά σου προβλήματα. Οχι. Η αλήθεια πονάει.

«Και όμως, κάθομαι τώρα εδώ, απέναντί σου, όποια γνώμη κι αν έχουν οι άλλοι για μένα. Ο πιο αξιόπιστος ψυχολόγος, ειδικά όταν πρόκειται για πράκτορες του FBI. Γιατί, κατά τη γνώμη σου, συμβαίνει αυτό;»

Με κοιτάζει περιμένοντας την απάντησή μου. Ξέρω ότι κάπου το πάει. Ο δόκτωρ Χίλστεντ ποτέ δεν λέει κάτι χωρίς λόγο. Προσπαθώ να διαβάσω τη σκέψη του.

«Αν μπορώ να μιλήσω με υποθέσεις, φαντάζομαι ότι σας προτιμούν επειδή είστε καλός στη δουλειά σας. Και στη δική μου δουλειά μετράει η ουσία κι όχι οι φραμπαλάδες».

Πάλι το χαμογελάει.

«Πολύ σωστά. Είμαι αποτελεσματικός. Και το έχω περηφάνια και χαμάρι μου, αν και δεν δίνω στον εαυτό μου συγχαρητήρια κάθε βράδυ προτού πέσω για ύπνο. Είναι όμως αλήθεια».

Το λέει απλά, χωρίς έπαρση, σαν πραγματικός, φτασμένος

επαγγελματίας. Αυτό είναι κάτι που το καταλαβαίνω καλά. Και δεν αφορά την ταπεινοφροσύνη. Είναι θέμα τακτικής. Όταν ρωτάς κάποιον αν έχει ευχέρεια στα όπλα, απαιτείς εκ μέρους του ειλικρίνεια. Αν δεν τα καταφέρνει, θες να το ξέρεις, και θέλει κι εκείνος να το ξέρεις, γιατί οι σφαίρες δεν κάνουν διακρίσεις ανάμεσα στους ψεύτες και τους έντιμους. Όταν παίζεις τη ζωή σου κορόνα-γράμματα, θες να ξέρεις την αλήθεια για τα προτερήματα και τα αδύνατα σημεία του άλλου. Δείχνω μ' ένα νεύμα ότι συμφωνώ κι εκείνος συνεχίζει.

«Αυτό ακριβώς έχει σημασία σε κάθε στρατιωτική οργάνωση. Έχεις αποτελέσματα; Σου φαίνεται παράξενο που αποκαλώ το FBI στρατιωτική οργάνωση;»

«Όχι. Είμαστε σε πόλεμο».

«Ξέρεις ποιο είναι το κεντρικό πρόβλημα της κάθε στρατιωτικής οργάνωσης, παντού και πάντα;»

Αρχίζω ν' ανυπομονώ. Θέλω να φτάσουμε στην ουσία. «Όχι».

Με κοιτάζει επικριτικά. «Σκέψου πριν απαντήσεις, Σμούουκι. Πάρε με λίγο στα σοβαρά, σε παρακαλώ ιδιαιτέρως».

Ντροπιασμένη, κάνω αυτό που μου λέει. Του δίνω την απάντηση που θέλει μιλώντας αργά. «Αν δεν κάνω λάθος... το ανθρώπινο δυναμικό».

Τεντώνει ένα δάχτυλο προς το μέρος μου. «Έκανες διάνα. Μπορείς να μου πεις και γιατί;»

Η απάντηση μου έρχεται αμέσως στο μυαλό, όπως κάποτε που ήμουν στην ενεργό υπηρεσία, τότε που πραγματικά δούλευε το μυαλό μου. «Γιατί βλέπουμε όλα αυτά που βλέπουμε».

«Μμμ... Αυτός είναι ένας από τους λόγους. Εγώ το λέω "βλέπω-κάνω-χάνω". Αυτό που βλέπεις, αυτό που κάνεις, αυτό που χάνεις. Είναι τρισυπόστατο». Και υψώνει τρία δάχτυλα του χεριού του για να το δείξει πιο παραστατικά. «Εσείς που καλείστε να επιβάλετε το νόμο βλέπετε τη χειρότερη πλευρά των ανθρώπινων όντων. Κάνετε πράγματα που κανένας άνθρωπος δεν θα τα έκανε εθελοντικά, από το ν' ασχολείστε με πτώματα σε κατάσταση αποσύνθεσης μέχρι να σκοτώνετε άλλους αν-

θρώπους. Χάνετε πράγματα, είτε πρόκειται για κάτι άυλο, όπως η αθωότητα και η αισιοδοξία, είτε πρόκειται για κάτι πραγματικό, όπως ένας συνάδελφος... ή ένα μέλος της οικογένειάς σας».

Μου ρίχνει ένα βλέμμα που δεν μπορώ να το ερμηνεύσω. «Εκεί μπαίνω κι εγώ στην εξίσωση. Είμαι εδώ εξαιτίας του προβλήματος. Το πρόβλημα επίσης φτάνει που δεν μπορώ να κάνω τη δουλειά μου όπως θα έπρεπε να την κάνω».

Τώρα με μπέρδεψε, αλλά μου κέντρισε και το ενδιαφέρον. Τον κοιτάζω προκαλώντας τον να συνεχίσει κι εκείνος αναστενάζει. Ο στεναγμός του είναι σαν να εκφράζει το δικό του «βλέπω-κάνω-χάνω» κι αναρωτιέμαι πώς να είναι άραγε οι άλλοι που κάθονται απέναντί του σ' αυτό το δωμάτιο, σ' αυτή την καρέκλα. Πώς να είναι άραγε οι άλλες δυστυχίες που ακούει κάθε μέρα κι όταν φεύγει τις παίρνει μαζί στο σπίτι του.

Προσπαθώ να το φανταστώ κοιτάζοντάς τον. Ο δόκτωρ Χίλστεντ στο σπίτι του. Ξέρω τα βασικά, είχα κοιτάξει κάποια στιγμή βιαστικά το φάκελό του. Δεν έχει παντρευτεί ποτέ και μένει σ' ένα διώροφο σπίτι με πέντε κρεβατοκάμαρες στην Πασαντένα. Οδηγεί ένα σπορ Άουντι σεντάν – ο γιατρός έχει κάποια αδυναμία στην ταχύτητα, κι αυτό λέει πολλά για μία πτυχή τουλάχιστον της προσωπικότητάς του. Αυτά όμως δεν είναι παρά μόνο τα ψυχρά γεγονότα. Τίποτε απ' αυτά δεν σου λέει πραγματικά τι συμβαίνει μόλις περνάει το κατώφλι του σπιτιού του και κλείνει την πόρτα πίσω του. Τι είδους εργένης είναι; Απ' αυτούς που πετάνε ένα κατεψυγμένο στα μικροκύματα ή από τους άλλους, που μαγειρεύουν στέικ με ειδική σος και πίνουν κόκκινο κρασί της τάδε χρονιάς, μόνον σ' ένα άψογα στρωμένο τραπέζι, με Βιβάλντι να παίζει στο στερεοφωνικό; Κι από την άλλη μεριά, μπορεί, όταν γυρίζει στο σπίτι, να γδύνεται εντελώς, να φοράει τις γόβες του και να συγυρίζει, έτσι, με τις τρίχες στα πόδια και όλα τα υπόλοιπα.

Αυτή η σκέψη αλαφραίνει κάπως τη διάθεσή μου, ένα προσωπικό αστεϊάκι. Δεν χάνω ευκαιρία να γελάσω αυτές τις μέ-

ρες. Αναγκάζω τον εαυτό μου να συγκεντρωθεί σ' αυτά που μου λέει.

«Σ' ένα φυσιολογικό κόσμο, κάποιος που περνάει αυτά που πέρασες εσύ δεν γυρνάει ποτέ πίσω, Σμούκι. Αν ήσουν ένα συνηθισμένο άτομο μ' ένα κοινό επάγγελμα, θα έμενες μακριά από όπλα, δολοφόνους και πτώματα, για πάντα. Αντίθετα, η δουλειά η δική μου είναι να δω αν μπορώ να σε βοηθήσω να γυρίσεις σ' αυτή την κατάσταση. Αυτό περιμένουν όλοι να κάνουν. Να πάρω πληγωμένες ψυχές και να τις ξαναρίξω στη μάχη. Μελοδραματικό ίσως αλλά είναι αληθινό».

Τώρα γέρνει προς το μέρος μου και νιώθω ότι αγγίζουμε το τέλος, το στόχο αυτού του παιχνιδιού.

«Ξέρεις γιατί είμαι πρόθυμος να το κάνω αυτό; Όταν ξέρω ότι στέλνω κάποιον πίσω σ' αυτό που τον πλήγωσε τόσο πολύ;» Μικρή σιωπή. «Γιατί αυτό ακριβώς θέλει το ενενήντα εννέα τα εκατό των ασθενών μου».

Χαϊδεύει και πάλι με τα δύο δάχτυλα τη ράχη της μύτης του κουνώντας το κεφάλι.

«Οι άντρες και οι γυναίκες που βλέπω, όλοι πειραγμένοι στο μυαλό, θέλουν να γίνουν καλά για να μπορέσουν να γυρίσουν στη μάχη. Και η αλήθεια είναι πως, ό,τι και να είναι αυτό που σας παρακινεί, τις περισσότερες φορές αυτό ακριβώς χρειάζεστε: να γυρίσετε στη μάχη. Ξέρεις τι παθαίνουν οι περισσότεροι απ' αυτούς που δεν γυρνάνε; Μερικές φορές εξελίσσονται ομαλά. Άλλοι το ρίχνουν στο ποτό. Και κάποιοι άλλοι τινάζουν τα μυαλά τους στον αέρα».

Καθώς λέει την τελευταία φράση με καρφώνει με το βλέμμα του και για μια στιγμή έχω την εντύπωση ότι μπορεί να διαβάσει το μυαλό μου. Είναι σχεδόν παρανοϊκό. Δεν έχω ιδέα πού θα οδηγήσουν όλα αυτά. Με βγάζει από τις ισορροπίες μου, με κάνει να παραπαίω και να κάθομαι στα καρφιά. Και όλα αυτά μ' ενοχλούν. Και η αντίδρασή μου, όταν νιώθω άβολα, είναι τυπικά ιρλανδική – κληρονομιά της μητέρας μου –, χάνω τον έλεγχο και τα βάζω με όλους και με όλα.

Απλώνει το χέρι του κι από το αριστερό μέρος του γραφείου παίρνει ένα χοντρό φάκελο που δεν τον είχα παρατηρήσει προηγουμένως, τον βάζει μπροστά του και τον ανοίγει. Μισοκλείνω τα μάτια και διακρίνω ότι πάνω πάνω είναι γραμμένο το όνομά μου.

«Αυτός είναι ο προσωπικός σου φάκελος, Σμόουκι. Τον έχω εδώ αρκετό καιρό τώρα και τον έχω διαβάσει πολλές φορές». Γυρίζει μερικές σελίδες και διαβάζει δυνατά. «Σμόουκι Μπάρρετ, έτος γεννήσεως 1968 – άρα είσαι τριάντα πέντε χρόνων. Γυναίκα. Πτυχιούχος εγκληματολογίας. Έγινε δεκτή στην υπηρεσία το 1990. Τελείωσε με άριστα τη σχολή της υπηρεσίας στο Κουάντικο. Της ανατέθηκαν βοηθητικά καθήκοντα στην υπόθεση του Μαύρου Αγγέλου στη Βιρτζίνια το 1991. Διοικητικές ικανότητες». Σηκώνει το βλέμμα του από το χαρτί και με κοιτάζει. «Δεν έμεινες όμως στο ρόλο του κομπάρσου ούτε τότε, έτσι δεν είναι;»

Κουνάω το κεφάλι μου καθώς θυμάμαι. Σαφώς και δεν είχα μείνει στο περιθώριο. Ήμουν είκοσι δύο χρόνων, χωρίς καμία πείρα στη δουλειά. Ενθουσιασμένη που ήμουν πια πράκτορας κι ακόμα πιο ενθουσιασμένη που συμμετείχα σε μια τόσο σπουδαία υπόθεση. Αν και κυρίως έκανα δουλειά γραφείου, κατά τη διάρκεια μιας ενημέρωσης κάτι δεν μου πήγαινε καλά, κάτι στην κατάθεση ενός μάρτυρα μ' ενοχλούσε. Έπεσα για ύπνο το βράδυ με το πρόβλημα να τριβελίζει το μυαλό μου και ξύπνησα ξαφνικά στις τέσσερις τα χαράματα έχοντας δει «το φως το αληθινό», κάτι που θα μου συνέβαινε συχνά από τότε και στο εξής. Τελικά αποδείχτηκε ότι η ιδέα μου ήταν το κλειδί για την επίλυση της υπόθεσης. Ήταν κάτι σχετικό μ' ένα παράθυρο και το προς τα πού άνοιγε. Μια μικρή και ασήμαντη λεπτομέρεια που έγινε στραγάλι κάτω από το στρώμα μου και στο τέλος έκλεισε στη φυλακή ένα δολοφόνο.

Τότε θεώρησα ότι ήταν τύχη και δεν έδωσα μεγάλη σημασία. Όμως η πραγματική τύχη βρισκόταν στο ότι προϊστάμενός μου εκείνη την εποχή ήταν ο ειδικός πράκτορας Τζόουνς,

άτομο με σπάνια διοικητικά χαρίσματα. Ήταν ένας άνθρωπος που δεν προσπαθούσε να πατήσει πάνω στους άλλους για να προωθήσει τον εαυτό του, αλλά απέδιδε εύσημα σε όποιους τα άξιζαν. Ακόμα και σε μια συνάδελφό του που μόλις άρχιζε την καριέρα της. Ήμουν ακόμα καινούργια, γι' αυτό και μου έδιναν κατά βάση δουλειά γραφείου, αλλά η εξέλιξή μου ήταν γρήγορη από κείνο το σημείο και μετά. Με πέρασαν από την απαραίτητη εκπαίδευση για το CASMIRC, την υποδιεύθυνση ερευνών για υποθέσεις απαγωγής παιδιών και κατά συρροήν δολοφόνων, κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του ειδικού πράκτορα Τζόουνς.

«Σ' έβαλαν στο CASMIRC μέσα σε τρία χρόνια. Δεν είναι κάτι που γίνεται κάθε μέρα, έτσι;»

«Ο μέσος πράκτορας του CASMIRC έχει τουλάχιστον δέκα χρόνια προϋπηρεσία». Δεν το έλεγα για να παινευτώ. Ήταν αλήθεια. Συνεχίζει να διαβάζει.

«Ξεδιαλύεις μερικές υποθέσεις επιπλέον και οι εκθέσεις των προϊσταμένων σου είναι διθυραμβικές. Μετά σου αναθέτουν τη διοίκηση του CASMIRC στο Λος Άντζελες το '96. Και εκεί ήταν που πραγματικά άρχισες να λάμπεις».

Κι αυτή ήταν πραγματικά η σωστή λέξη. Το 1996 ήταν μια χρονιά που τίποτε δεν φαινόταν να πηγαίνει στραβά. Είχα αποκτήσει την κόρη μου το 1995. Διορίστηκα στο γραφείο του LA κι αυτό ήταν ένα τεράστιο φτερό στο επαγγελματικό μου κάπελο. Επίσης, η σχέση μου με τον Ματ πήγαινε από το καλό στο καλύτερο. Ήταν μια χρονιά που ξυπνούσα κάθε πρωί γεμάτη ενθουσιασμό και όρεξη για ζωή.

Εκείνη την εποχή άπλωνα το χέρι μου και τον έβρισκα δίπλα μου, εκεί που έπρεπε να είναι.

Το τότε ήταν όσα δεν είναι το εδώ και το τώρα, και με πιάνει η αγανάκτηση γιατί ο δόκτωρ Χίλστεντ μου τα θυμίζει όλα αυτά. Κάνοντας το παρόν να φαίνεται ακόμα πιο γυμνό και πιο ανούσιο σε σχέση με το παρελθόν.

«Θέλετε να καταλήξετε κάπου;»

Σηκώνει το χέρι του και με σταματάει. «Λίγη υπομονή. Το γραφείο του Λος Άντζελες δεν τα πήγαινε καθόλου καλά. Σ' το έδωσαν εν λευκώ με εντολή να το αναδιοργανώσεις επιλέγοντας καινούργιο προσωπικό. Κι εσύ διάλεξες τρεις πράκτορες από γραφεία άλλων περιοχών. Τότε όλοι θεώρησαν αυτή την επιλογή πολύ περίεργη. Όμως στο τέλος αποδείχτηκε ότι είχες δίκιο, σωστά;»

Δεν λέω τίποτε, σκέφτομαι μόνο και απλώς κουνάω το κεφάλι μου βράζοντας από θυμό.

«Στην πραγματικότητα, η ομάδα σου είναι μία από τις καλύτερες στην ιστορία της υπηρεσίας, έτσι δεν είναι;»

«Είναι η καλύτερη». Δεν μπορώ να συγκρατηθώ. Είμαι περήφανη για την ομάδα μου και δεν μασάω τα λόγια μου όταν πρόκειται γι' αυτήν. Εκτός αυτού, η αλήθεια πρέπει να λέγεται.

«Σωστά». Γυρίζει μερικές ακόμα σελίδες. «Πολλές πετυχημένες υποθέσεις. Καινούργιες ενθουσιώδεις εκθέσεις. Βλέπω εδώ ότι σε προόριζαν για τη θέση του υποδιοικητή, πρώτη γυναίκα που θα καταλάμβανε ποτέ τέτοιο πόστο. Θα ήταν μια ιστορική απόφαση».

Όλα αυτά ήταν αληθινά. Ταυτόχρονα μ' έκαναν έξαλλη για λόγους που δεν μπορώ να τους συλλάβω με το μυαλό μου. Απλώς ξέρω ότι έχω θυμώσει, ότι έχω γίνει πυρ και μανία, και ότι, αν συνεχιστεί, θα εκραγώ και οι συνέπειες θα είναι απρόβλεπτες.

«Υπάρχει και κάτι άλλο στο φάκελό σου που μου τράβηξε την προσοχή. Οι αναφορές στη σκοπευτική σου δεινότητα».

Σηκώνει τα μάτια και με κοιτάζει. Νιώθω σαν γυμνή μπροστά του, αν και δεν ξέρω γιατί. Κάτι σαλεύει μέσα μου κι αναγνωρίζω ότι είναι φόβος. Αρπάζομαι από τα μπράτσα της πολυθρόνας καθώς τον ακούω να συνεχίζει.

«Ο φάκελος λέει ότι είσαι μέσα στο πέντε τα εκατό των καλύτερων σκοπευτών με περιστροφή σε ολόκληρο τον κόσμο. Είναι αλήθεια αυτό, Σμόουκι;»

Κοιτάζω τον ψυχολόγο μου και αισθάνομαι ένα μούδιασμα. Ο θυμός έχει αρχίσει να εξατμίζεται.

Εγώ και τα όπλα. Όλα όσα λέει είναι σωστά. Μπορώ να πιάσω ένα όπλο και να πυροβολήσω, όπως οι άλλοι άνθρωποι πιάνουν ένα ποτήρι και πίνουν νερό ή κάνουν ποδήλατο. Είναι ένα ένστικτο που έχω και το είχα πάντα. Και δεν υπάρχει εδώ ούτε κάτι κληρονομικό ούτε κάτι που ξεκινάει από την οικογένεια. Ο πατέρας μου δεν ήταν από κείνους που ήθελαν γιο, οπότε έμαθαν την κόρη να χρησιμοποιεί όπλα. Στην πραγματικότητα ο πατέρας μου τα μισούσε. Ήταν ένα ταλέντο αποκλειστικά δικό μου.

Ήμουν οχτώ χρόνων και ο πατέρας μου είχε ένα φίλο που είχε κάνει πρασινοσκούφης στο Βιετνάμ. Αυτός κι αν ήταν βιδωμένος με τα όπλα! Ζούσε σε μια παλιά πολυκατοικία σ' ένα υποβαθμισμένο προάστιο της κοιλάδας του Σαν Φερνάντο. Το περιβάλλον τού ταίριαζε επειδή ήταν και ο ίδιος υποβαθμισμένος σαν άτομο. Όμως, παρ' όλο που ήταν αυτό που ήταν, θυμάμαι μέχρι και σήμερα τα μάτια του: διεισδυτικά και νεανικά. Αστραφτερά.

Τον έλεγαν Ντέιβ και μια μέρα κατάφερε να παρασύρει τον πατέρα μου σ' ένα σκοπευτήριο σε μια άθλια συνοικία του Σαν Μπερναντίνο. Εκείνος πήρε κι εμένα μαζί, μάλλον σαν δικαιολογία για να φύγει μια ώρα αρχύτερα. Ο Ντέιβ έβαλε τον πατέρα μου να πυροβολήσει μερικές φορές, ενώ εγώ στεκόμουν παραδίπλα, φορώντας κάτι τεράστιες για το μικρό κοριτσίστικο κεφάλι μου ωτασπίδες. Τους κοίταζα και τους δύο, καθώς κρατούσαν τα όπλα και είχα μαγευτεί. Ένιωθα μια ακατανίκητη έλξη.

«Μπορώ να δοκιμάσω κι εγώ;» είπα με τη λεπτή φωνούλα μου.

«Δεν είναι και τόσο καλή ιδέα, γλυκιά μου», είπε ο πατέρας μου.

«Ααα, έλα τώρα, Ρικ. Θα της φέρω ένα μικρό εικοσιδύαρι. Άσ' τη να ρίξει άνα-δυο μπαταριές κι αυτή».

«Σε παρακαλώ, μπαμπά!» τον κοίταξα βάζοντας στη φωνή μου τέτοιο παράπονο που ήξερα, παρ' όλο που ήμουν μόλις οχτώ χρόνων, ότι δεν θα μπορούσε να μου πει όχι. Με κοίταξε έντονα προβληματισμένος και στο τέλος έβγαλε έναν αναστεναγμό και είπε:

«Εντάξει, αλλά μια-δυ φορές, όχι παραπάνω».

Ο Ντέιβ πήγε κι έφερε το εικοσιδυάρι, ένα τόσο δα πραγματάκι που χωρούσε άνετα στο χέρι μου. Έφερε κι ένα σκαμνί για ν' ανέβω. Ο Ντέιβ γέμισε το όπλο και μου το έβαλε στα χέρια. Στάθηκε πίσω μου, καθώς ο πατέρας μου παρακολουθούσε γεμάτος κακά προαισθήματα.

«Βλέπεις εκεί κάτω το στόχο;» Έκανα «ναι» με το κεφάλι. «Αποφάσισε ποιο σημείο θες να χτυπήσεις. Με την ησυχία σου. Όταν πατήσεις τη σκανδάλη, θα πρέπει να το κάνεις αργά. Δεν χρειάζονται απότομες κινήσεις, γιατί αυτό θα χαλάσει την ισορροπία του χεριού σου. Λοιπόν, έτοιμη;»

Κούνησα το κεφάλι μου καταφατικά, αλλά η αλήθεια ήταν ότι δεν τον άκουγα σχεδόν καθόλου. Είχα το όπλο στο χέρι μου και κάτι μέσα μου έκανε κλικ. Κάτι σωστό. Κάτι που μου ταίριαζε. Κοίταξα απέναντί μου τον ανθρωπόμορφο στόχο και δεν μου φάνηκε καθόλου μακριά. Νόμιζα πως, αν άπλωνα το χέρι μου, θα τον έφτανα. Σημάδεψα, πήρα βαθιά ανάσα και πάτησα τη σκανδάλη.

Με ξάφνιασε και μ' ενθουσίασε ταυτόχρονα το τίναγμα του μικρού πιστολιού στα παιδικά μου χέρια.

«Αι στο διάολο!» άκουσα τον Ντέιβ να φωνάζει.

Έριξα μια ματιά στο στόχο ξανά και είδα ότι μια τρυπούλα είχε εμφανιστεί στο κέντρο του κεφαλιού, ακριβώς εκεί που είχα στοχεύσει.

«Μπορεί να είσαι το ταλέντο του αιώνα», μου είπε. «Ρίξε μερικές ακόμα».

Αυτές οι «μερικές ακόμα» κράτησαν μιάνμιση ώρα. Ό,τι σημάδευα το χτυπούσα με ποσοστό επιτυχίας πάνω από ενενήντα τα εκατό κι όταν φύγαμε από κει ήξερα ότι θα έπαιζα με

τα όπλα για όλη την υπόλοιπη ζωή μου. Και ότι θα ήμουν καλή σ' αυτό.

Τα επόμενα χρόνια ο πατέρας μου, παρά την απέχθειά του για τα όπλα, με υποστήριξε. Υποθέτω ότι αναγνώριζε πως είναι μέρος του εαυτού μου, κάτι που δεν θα μπορούσε με τίποτε να μου το στερήσει.

Θέλετε την αλήθεια; Στα όπλα είμαι επίφοβη. Είναι μια ικανότητα που την κρατάω για τον εαυτό μου και δεν την επιδεικνύω δημοσίως, αλλά όταν είμαι μόνη μου, είμαι μια δεύτερη Άνι Όουκλι. Σβήνω φλόγες κεριών και τρυπάω νομίσματα που περιστρέφονται στον αέρα. Μια φορά, σ' ένα υπαίθριο πεδίο βολής, έβαλα μια μπάλα του πιγκ-πονγκ στην ανάστροφη του χεριού μου, του ίδιου χεριού που χρησιμοποιούσα για να πυροβολώ. Όταν η μπάλα ισορρόπησε, το χέρι μου κατέβηκε αστραπιαία, άρπαξε το πιστόλι και πρόλαβε να σηκωθεί και να πυροβολήσει την μπάλα πριν εκείνη πέσει στο έδαφος. Ανόητη επίδειξη, αλλά εγώ τη βρήκα πολύ ικανοποιητική.

Όλα αυτά μου περνούν από το μυαλό, ενώ ο δόκτωρ Χίλστεντ με παρακολουθεί.

«Είναι αλήθεια», λέω.

Κλείνει το φάκελο. Πλέκει τα χέρια του πάνω στο γραφείο και με κοιτάζει. «Είσαι εξαιρετική επαγγελματίας. Σίγουρα από τους καλύτερους πράκτορες που έχουν περάσει ποτέ από την υπηρεσία. Κυνηγάς τα χειρότερα αποβράσματα της κοινωνίας. Πριν από έξι μήνες, ένας εγκληματίας που κυνηγούσες, ο Τζόζεφ Σαντς, εντόπισε εσένα και την οικογένειά σου, σκότωσε τον άντρα σου μπροστά σου, σε βίασε, σε βασάνισε και σκότωσε την κόρη σου. Με μια προσπάθεια που μόνο σαν υπεράνθρωπη μπορεί να χαρακτηριστεί, ανέτρεψες την κατάσταση και κατάφερες να τον εξουδετερώσεις».

Το μούδιασμα έχει απλωθεί τώρα σε όλο μου το σώμα. Δεν ξέρω πού θέλει να καταλήξει με όλα αυτά ούτε με νοιάζει να μάθω.

«Και νά που τώρα εγώ, ασκώντας ένα επάγγελμα στο οποίο δύο και δύο δεν κάνουν πάντα τέσσερα, και όταν ρίχνεις κάτι,

δεν πηγαίνει πάντα προς τα κάτω, προσπαθώ να σε βοηθήσω να επιστρέψεις σε όλα αυτά».

Το βλέμμα που μου ρίχνει έχει μέσα του τόση συμπόνια, που μου είναι αδύνατο να το αντέξω. Το νιώθω να με τρυπάει σαν πυρωμένο σίδερο.

«Κάνω πολύ καιρό αυτή τη δουλειά, Σμόουκι. Και είναι καιρός τώρα που έρχεσαι και με βλέπεις. Έχω μια ιδιαίτερη διαίσθηση για τα πράγματα, κάτι σαν αυτό που έχετε κι εσείς, στη δική σας δουλειά. Και σε σχέση μ' εσένα αυτή η διαίσθηση μου λέει ότι προσπαθείς να επιλέξεις ανάμεσα στην επιστροφή στη δουλειά και την αυτοκτονία».

Το βλέμμα μου γυρνάει απότομα πίσω κι αντικρίζει το δικό του, σαν αθέλητη παραδοχή εκ μέρους μου της ταραχής που νιώθω. Και καθώς το μούδιασμα εξαφανίζεται ως διά μαγείας, συνειδητοποιώ ότι όλη αυτή την ώρα έπαιζε μαζί μου, έπαιζε με απaráμιλλη δεξιοτεχνία. Μίλησε περί ανέμων και υδάτων, πέρασε από το ένα θέμα στο άλλο, έπαιξε με διάφορες ευαισθησίες μου, έτσι ώστε να μην καταλάβω πού το πάει και να είμαι απροετοίμαστη όταν κάνει την τελική επίθεση. Κατευθείαν στην καρωτίδα, χωρίς τον παραμικρό διασταγμό. Και το κόλπο του έπιασε.

«Δεν μπορώ να σε βοηθήσω αν δεν ανοίξεις όλα σου τα χαρτιά στο τραπέζι, Σμόουκι».

Νά το πάλι το συμπονετικό βλέμμα, με μια αλήθεια, μια τιμιότητα και μια καλοσύνη που δεν μπορώ ν' αντέξω, τα μάτια του είναι σαν δυο νοητά χέρια που με πιάνουν απ' τους ώμους και με τραντάζουν δυνατά. Νιώθω ένα τσούξιμο στα μάτια, τα δάκρυα είναι έτοιμα ν' αναβλύσουν. Όμως το βλέμμα που του ρίχνω είναι γεμάτο θυμό. Θέλει να με υποτάξει στη βούλησή του, έτσι όπως το έκανα εγώ άπειρες φορές στα διάφορα ανακριτικά γραφεία. Σκατά.

Ο δόκτωρ Χίλστεντ μοιάζει ν' αντιλαμβάνεται τι γίνεται μέσα μου και χαμογελάει με κατανόηση.

«Εντάξει, Σμόουκι, είναι φυσιολογικό. Κι ένα τελευταίο».

Βγάζει από ένα συρτάρι του γραφείου του μια πλαστική σακούλα πειστηρίων και τη σηκώνει έτσι ώστε να μπορώ να τη δω. Στην αρχή δεν καταλαβαίνω τι έχει μέσα, αλλά μετά βλέπω. Αμέσως με πιάνει ανατριχίλα και με κόβει κρύος ιδρώτας.

Είναι το όπλο μου. Αυτό που είχα πάντα, αυτό με το οποίο σκότωσα τον Τζόζεφ Σαντς.

Δεν μπορώ να πάρω το βλέμμα μου από πάνω του. Το γνωρίζω όπως γνωρίζω το πρόσωπό μου. Γκλοκ, μαύρο, θανατερό. Ξέρω πόσο ζυγίζει, έχω την αίσθησή του στην παλάμη μου, θυμάμαι και τη μυρωδιά του ακόμα. Το βλέπω μέσα στην πλαστική σακούλα, και η θέα του μου προκαλεί ανείπωτο τρόμο.

Ο δόκτωρ Χίλστεντ ανοίγει τη σακούλα και βγάζει έξω το όπλο. Το αφήνει πάνω στο γραφείο ανάμεσά μας. Με κοιτάζει και πάλι, μόνο που αυτή τη φορά το βλέμμα του είναι σκληρό, χωρίς ίχνος οίκτου. Τέλειωσαν τα παιχνίδια. Καταλαβαίνω τώρα ότι αυτό που νόμιζα πως ήταν το καλύτερό του χαρτί δεν ήταν παρά απλή προθέρμανση. Για λόγους που δεν μπορώ να τους καταλάβω, αλλά προφανώς τους καταλαβαίνει εκείνος, αυτό που θα σπάσει την αντίστασή μου είναι το ίδιο μου το όπλο.

«Πόσες φορές έχεις πάρει στο χέρι σου αυτό το όπλο, Σμόουκι; Χίλιες... δέκα χιλιάδες;» Υγραίνω τα χείλη μου με τη γλώσσα. Τα νιώθω ξερά, σαν πασπαλισμένα με σκόνη. Δεν απαντάω. Δεν μπορώ να πάρω το βλέμμα μου από το Γκλοκ.

«Πάρ' το στο χέρι σου, τώρα, και θα δηλώσω ότι είσαι έτοιμη να γυρίσεις στην ενεργό υπηρεσία, αν αυτό θέλεις».

Δεν μπορώ ν' απαντήσω, όπως και δεν μπορώ να πάρω το βλέμμα μου απ' αυτό. Ένα μέρος του εαυτού μου γνωρίζει ότι βρίσκομαι στο γραφείο του δόκτορος Χίλστεντ, ο οποίος είναι καθισμένος απέναντί μου, αλλά ο κόσμος αυτή τη στιγμή φαίνεται ν' αποτελείται μόνο από μένα και το όπλο. Όλοι οι ήχοι έχουν εξαφανιστεί και μέσα στο κεφάλι μου επικρατεί μια παράξενη, νεκρική σιωπή, την οποία σπάνε μόνο οι σφυγμοί της καρδιάς μου. Την ακούω να χτυπάει δυνατά και βιαστικά.

Περνάω και πάλι τη γλώσσα πάνω από τα ξερά μου χείλη.

Άπλωσε το χέρι σου και πιάσ' το, λέω στον εαυτό μου. Όπως είπε κι εκείνος, το έχεις κάνει χιλιάδες φορές. Αυτό το όπλο είναι προέκταση του χεριού σου, το να το πιάσεις είναι μια φυσική διαδικασία, όπως η αναπνοή, το παίξιμο των βλεφάρων.

Το όπλο εξακολουθεί να βρίσκεται πάνω στο γραφείο και τα χέρια μου ακίνητα, γαντζωμένα στα μπράτσα της πολυθρόνας.

«Εμπρός. Πάρ' το». Η φωνή του έχει σκληρύνει. Δεν είναι απάνθρωπη, είναι όμως ανυποχώρητη.

Έχω καταφέρει να σηκώσω το ένα μου χέρι από το μπράτσο της πολυθρόνας και να το κινήσω προς τα εμπρός με όση θέληση έχει απομείνει μέσα μου. Δεν θέλει να με υπακούσει, κι ένα μέρος του εαυτού μου, εκείνο το μικρό μέρος που παραμένει ψυχρό και λογικό, δεν μπορεί να πιστέψει ότι συμβαίνει κάτι τέτοιο. Από πού κι ως πού μια πράξη, η οποία για μένα είναι σχεδόν ανακλαστική, έχει γίνει το δυσκολότερο πράγμα που θα μπορούσα ποτέ να κάνω;

Συνειδητοποιώ ότι ο ιδρώτας έχει αρχίσει να τρέχει στο μέτωπό μου. Ολόκληρο το σώμα μου τρέμει και η όρασή μου έχει αρχίσει να θολώνει στην περιφέρεια. Δυσκολεύομαι ν' ανασάνω και νιώθω να θεριεύει μέσα μου ο πανικός, ένα κλειστοφοβικό, ασφυκτικό συναίσθημα, ένα αίσθημα αποκλεισμού. Το χέρι μου τρέμει σαν δέντρο στην καταιγίδα. Τα νεύρα κατά μήκος του συσπώνται και συστρέφονται σαν φίδια σε σάκο. Το χέρι μου πλησιάζει στο όπλο όλο και περισσότερο μέχρι που φτάνει να αιωρείται από πάνω του. Τώρα η τρεμούλα είναι ανεξέλεγκτη, έχει μεταφερθεί σε ολόκληρο το σώμα μου, όπως και ο ιδρώτας.

Πετάγομαι όρθια απ' την πολυθρόνα ανατρέποντάς την και ουρλιάζω.

Ουρλιάζω και χτυπάω το κεφάλι μου με τις παλάμες μου. Καταλαβαίνω ότι αρχίζω να κλαίω με λυγμούς και ξέρω ενδόμυχα ότι πέτυχε το στόχο του. Κατάφερε να σπάσει το κέλυφός μου, να μ' ανοίξει διάπλατα, να βγάλει έξω τα σωθικά μου. Και η ιδέα ότι όλα αυτά γίνονται για το καλό μου δεν μ' ανακουφίζει καθόλου, γιατί τώρα όλα είναι πόνος, πόνος, πόνος.

Οπισθοχωρώ από το γραφείο του, φτάνω στον αριστερό τοίχο και γλιστρώ σιγά σιγά προς τα κάτω. Το μυαλό μου καταγράφει από κάπου μακριά το θρήνο της φωνής μου, ένα θρήνο γοερό, έναν ήχο φριχτό και απαίσιο. Με πληγώνει που τον ακούω τώρα, όπως με πλήγωνε πάντα. Είναι ένας ήχος που τον έχω ακούσει πάρα πολλές φορές στο παρελθόν. Είναι ο ήχος κάποιου που έχει επιζήσει και συνειδητοποιεί ότι είναι ζωντανός, ενώ όλα τα αγαπημένα του πρόσωπα έχουν πεθάνει. Τον έχω ακούσει από μητέρες και συζύγους και φίλους, τον έχω ακούσει από ανθρώπους που αναγνωρίζουν πτώματα στο νεκροτομείο ή μαθαίνουν τα κακά μαντάτα από μένα την ίδια.

Παραξενεύομαι που δεν μπορώ να νιώσω ντροπή, αλλά εδώ δεν υπάρχει χώρος για τέτοια συναισθήματα. Ο πόνος μ' έχει γεμίσει μέχρι πάνω.

Ο δόκτωρ Χίλστεντ έχει έρθει κοντά μου. Δεν μ' αγκαλιάζει, δεν μ' αγγίζει – δεν είναι καλή τακτική αυτή για ένα θεραπευτή. Όμως νιώθω την παρουσία του. Μια γκριζα, σκυφτή, θολή σκιά μπροστά μου, και το μίσος μου γι' αυτόν, αυτή τη στιγμή τουλάχιστον, είναι απόλυτο.

«Μίλα μου, Σμόουκι, πες μου τι συμβαίνει».

Η καλοσύνη της φωνής του είναι τόσο γνήσια που την αντιλαμβάνομαι σαν ένα καινούργιο κύμα πόνου. Καταφέρνω να ψελλίσω με σπασμένη φωνή μέσα απ' το αγκομαχητό των λυγμών:

«Δεν μπορώ να ζήσω έτσι... δεν μπορώ να ζήσω έτσι, χωρίς τον Ματ, χωρίς την Αλέξα, χωρίς αγάπη, χωρίς ζωή, όλα φύγανε, χαθήκανε όλα και...»

Το στόμα μου σχηματίζει ένα τεράστιο «Ω». Το νιώθω. Κοιτάζω ψηλά προς το ταβάνι, αρπάζω τα μαλλιά μου και καταφέρνω να ξεριζώσω δύο τούφες προτού χάσω τις αισθήσεις μου.